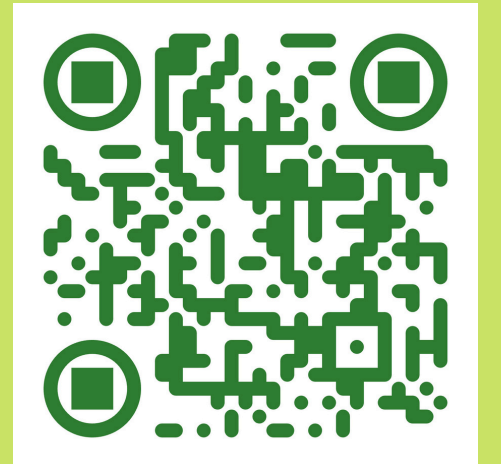

BENİM DİLİM TÜRKÇE YARATICI
YAZARLIK ATÖLYESİ

BİZDEN SESLİ HİKÂYESLER 1

ÇOCUKLARIN KALEMİNDEN
ÇOCUK HİKAYELERİ

HİKAYELERİ DİNLEMELİK İÇİN QR KODLARINI OKUTUNUZ

Yazarlarımız

Can Toprak GÜVEN

Elif Ekin ÖZKAN

Eymen YENİÇAĞ

Mustafa Uras ÜNSAL

Efe Güneş EKŞİ

Mevsim ÇAKIR

Ülkü VATANSEVER

Osman ÖNER

Deniz Berke GÜVEN

Rukiye AYHAN

Zeynep Eylül GÜVEN

Görsel Tasarım

Mustafa Uras ÜNSAL

Seslendirme Ekibi

Eymen YENİÇAĞ

Mustafa Uras ÜNSAL

Efe Güneş EKŞİ

Elif Nisa ÜZER

Aras KOZACIOĞLU

Kayra TIBİK

Dilara HALDAN

Çınar HALDAN

Can Toprak GÜVEN

Elif Ekin ÖZKAN

Emirhan SİPAHİ

Ülkü VATANSEVER

Mevsim ÇAKIR

Dijital İçerik

Efe Güneş EKŞİ

Eymen YENİÇAĞ

Danışman Öğretmen

Özhan GÜVEN

bilsemdilsanatları07@gmail.com

www.bizdenhikayeler.com

Ön Söz

Merhaba!

Bizden Sesli Hikâyeler kitabı, biz çocukların hayallerinden, düşüncelerinden ve kaleminden çıkan hikâyelerle dolu. "Benim Dilim Türkçe" yaratıcı yazarlık atölyesinde yazmayı, düş kurmayı ve kendi hikâyelerimizi oluşturmayı öğrendik. Her birimiz kendi dünyamızı kelimelerle anlattık. Bazen güldüren bazen düşündüren hikâyeler yazdık.

Türkçemizin büyülü dünyasında yazdığımız hikâyeleri sizler için "Ün" seslendirme atölyesinde seslendirdik. Kendi kelimelerimizi seslendirmek, onlara hayat vermek o kadar eğlenceli ve heyecanlıydı ki! Yazarken hissettiklerimizi, okurken ve seslendirirken tekrar yaşadık.

Bu kitap, bizim ilk adımımız, bizim sesimiz. İçinde yazdıklarımız kadar düşlerimiz, emeğimiz ve mutluluğumuz da var. Umarız okurken siz de bizim kadar keyif alır ve bu dünyayı bizimle keşfe çıkarsınız.

Hikâyelerimiz size ilham olsun!

Sevgilerimizle,

“Benim Dilim Türkçe” Atölyesi Çocukları

‘Siz de atölyemize hikâyenizi gönderebilir, ekibinizle birlikte seslendirme atölyemizde hikâyenizi seslendirebilirsiniz. Tek yapmanız gereken bilsemdilsanatları07@gmail.com e-postamızdan bizlere ulaşmak.’

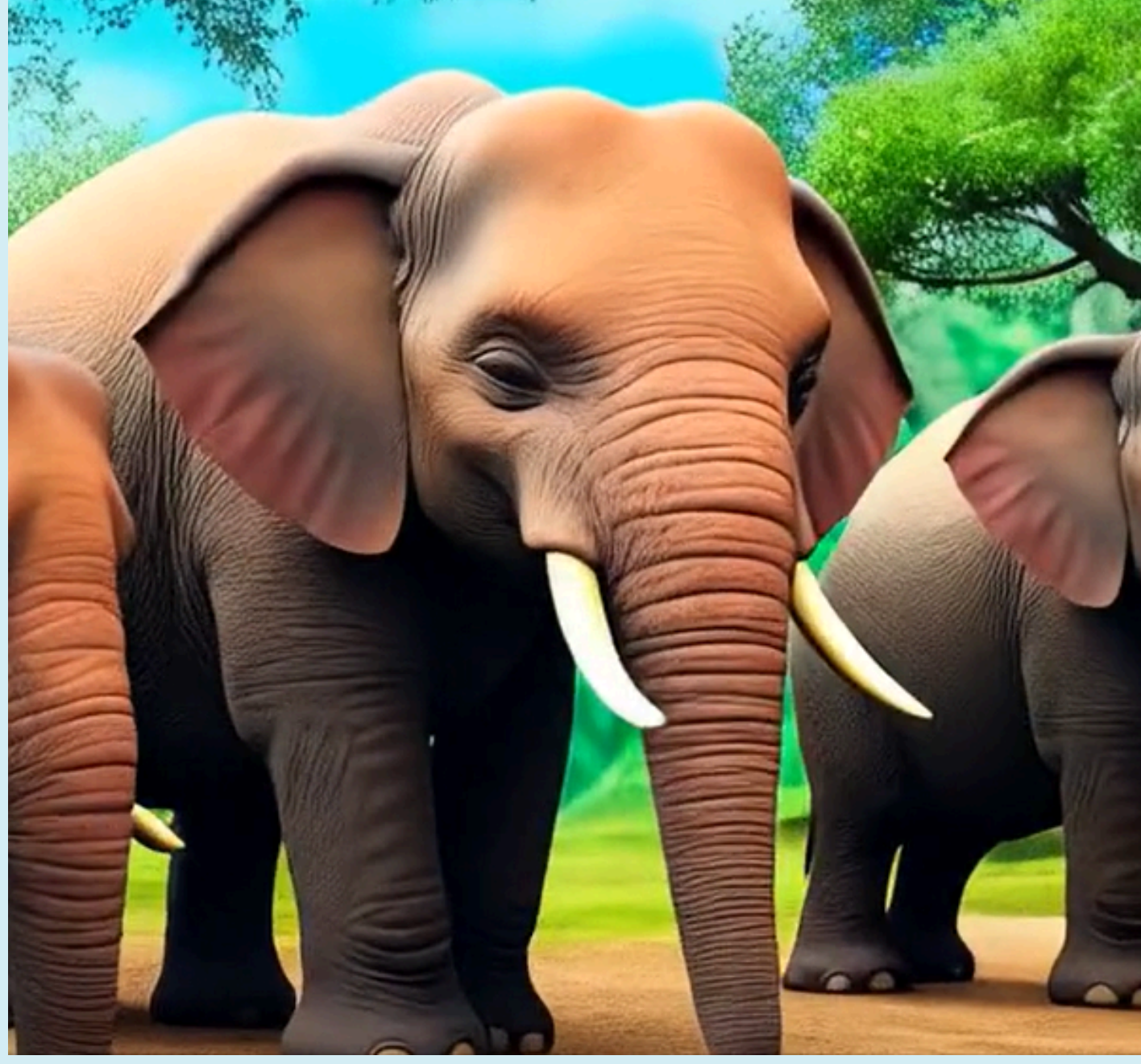
KEŞKELER ORMANI

Merhaba, ben küçük sevimli bir sokak köpeğiyim. Küçük bedenime ve cılız sesime rağmen bazı insanlar benden korkuyor. Oysa ben onları korkutmak istemiyorum. Kimi zaman beni sevmek için yanıma yaklaşıyorlar, kimi zaman da koşarak benden uzaklaşıyorlar. Günlerden bir gün ben ve arkadaşlarım mahallede dolanıyorduk. Önümüzden iki arkadaş geçti. Bizi gördüklerinden olacak ki koşmaya başladılar. Biz de onların bizimle oyun oynadığını zannedip peşlerinden koşmaya başladık. Sonra irice bir adam, çocukları arkasına alıp bizi kovalamaya başladı. Acaba o da bizimle mi oynuyordu? Koştuk, koştuk, koştuk... O kadar çok koşmuşuz ki mahalleden ayrılmış, ormanlık bir alana girmiştik. Burayı daha önce hiç görmemiştim. Tuhaf bir dünyaya girmiştik sanki. Atlar, kuşlar, kediler, daha birçok hayvan vardı burada. Tüyleri göz kamaştıran gümüş renkli bir tilki karşıladı bizi.

Hepimiz şaşkınlıktan ne yapacağımızı şaşırmıştık. Neden sonra arkadaşlarımın yanımda olmadığını fark ettim. Sanırım ormanın büyüüne kapılmış, ortalıkta ne var ne yok ona bakmaya gitmişlerdi. Gümüş tüylü tilki, birden konuşmaya başladı.

- Hoş geldiniz, burası Keşkeler Ormanı.
- Hoş bulduk. Daha önce burayı hiç görmemiştik.
- Burası sihirli bir orman. Herkes göremez. Yalnızca içlerinde sevgi taşıyan iyi niyetli canlılar görebilir.
- Peki, insanlar size zarar vermiyorlar mı burada?
- Hayır, tam tersine buradaki tüm insanlar, hayvan dostudur. Birbirimize karşı inanılmaz sevgi besleriz. Mutlu huzurlu yaşayıp gideriz. Gözlerim, tilkinin tüylerine takıldı.
- Ne kadar güzel tüylerin var.
- Burada yaşadığım içindir. Burada kimse tüylerimi kürk yapmak istemiyor çünkü. Onlar da güzelce uzayıp gidiyor.
- İnsanlar, senin tüylerinden kürk mü yapıyorlar?
- Evet, dedi içi çekerek.
- Peki, tüyleriniz gidince üşümüyor musunuz?
- Üşüme şansımız bile olmuyor maalesef çünkü bizi kürkümüz için öldürüyorlar. Yutkunarak tilkiye baktım. Ne söyleyeceğimi bilemedim.
- Üzülme, dedi zorla gülümseyerek. Burada mutluyuz. Şuradaki filleri görüyor musun?
- Evet, ne kadar da kocaman dişleri var.
- Burada oldukları için.
- Ama onların kürkleri yok ki!
- Onları da dişleri için öldürüyorlar. Ama neyse bunları düşünme şimdi. Keşkeler Ormanı'nda böyle şeyler olmaz dedi. Hadi şimdi ormanda keyfince gez, ye, iç bakalım.

Duyduklarım, beni çok etkilemişti. Sahi insanlar bunları yapıyorlar mıydı? Ama biz hayvanların onlara hiçbir zararı yoktu ki. Az ötede bir tabak içinde yenmeyi bekleyen kemiği fark ettim. Çok lezzetli gözüküyordu. Hımm, karnım da çok acıkmıştı doğrusu. Tam üç gündür neredeyse hiçbir şey yiyememiştim. Son hızla kemiğe koştum. Adeta uçarak kemiğin üzerine atladım. Tam da o sırada her şey kaybolmaya başladı. Meğer gördüğüm her şey bir rüyaymış. Burnumun acıdığını hissetim. Çarpmanın etkisinden olacak dişlerim de sızlıyordu. Uyandığımda yeniden gerçek dünyada olduğumu anladım. Arkadaşlarım, beni yalayarak uyandırmaya çalışıyordu.

Aklımda az önce gördüğüm kemiği hayaliyle yerimden kalktım. Yeniden koştuk, oyunlar oynadık. Sokağın başında, her fırsatta bize mama getiren yaşlı amca belirdi. Her zamanki gibi yanımıza gelerek tüm sevecenliğiyle bize mama ikram etti. Elindeki mamayı önümüze bırakarak gülümsedi. Teşekkür etmek için usulca havladım.

- Rica ederim küçük köpek.

Sanki bizi anlıyor gibiydi. Ne tuhaf dedim kendi kendime. İlk defa bir insanla konuşur gibi olmuşum. Ah o zaman benden korkmamaları gerektiğini de anlatabilirim insanlara hatta acıktığımı, yaz aylarının o kavurucu sıcaklarında nasıl susadığımı da anlatabilirim.

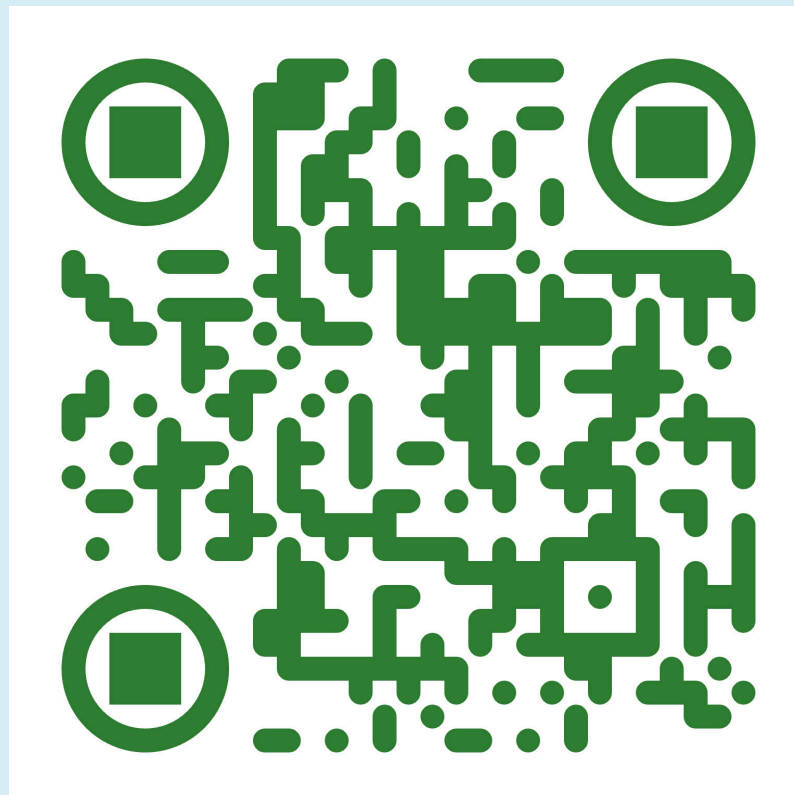

Bir hayvan için konuşmak ne güzel bir şey. Amcaya bakıp gülümsedim. O da bana gülümsedi. İlginç ama gülümsediğimi de pek fark eden olmazdı. O sırada küçük bir kız çocuğu yanımdan korkarak geçti. Yaşlı amca gülümseyerek:

- Korkmana gerek yok Beyza kızım. Bu köpekler, gerçekten çok dost canlısı dedi.
- Ama yanlarından ne zaman geçsem bana hep havlıyorlar.
- Onlar seninle oynamak istedikleri için havlıyorlar. Bizim gibi dilleri olsa nazikçe söylerler. İstersen yanlarına gelip sevebilirsin.

Beyza, başıyla bunu onayladı. Beni severken hiç kıpırdamadım ve korkmasın diye de hiç havlamadım.

Keşkeler Ormanı, bir rüyaydı ama gerçek dünyada da sevgi ile yaşamak mümkündü.

GEZGİN BULUT

En büyük şansımız, her şeyi yukarıdan görmek der, babam. Gerçekten iyi mi bilmiyorum aslında. Çünkü aşağıda olan bitenleri bazen aklım almıyor. Güzel ve güneşli bir sabah, etrafına gülücükler saçan bir ağacın kesildiğini görebiliyoruz mesela ya da nazlı nazlı akarken ak dere, kara atıklarını dökabiliyor bir fabrika. Anlayamıyorum şu insanları. Oysa yeryüzü buradan gözüktüğünden daha güzel ve çok şanslı insanlar der, annem. Bu yüzden bir bulut olmak, güzel olduğu kadar zor da.

Bugün bulut konseyine çağrıldım. Uzun zamandır beklediğim an geldi nihayet. Tek başıma gökyüzünü gezip gezemeyeceğime karar verilecek. Konseyin en yaşlı bulutu Karagök'ün önüne yavaşça süzıldüm. Karagök, bütün heybeti ile önümde duruyordu.

- Demek artık büyüdüğünü düşünüyorsun.

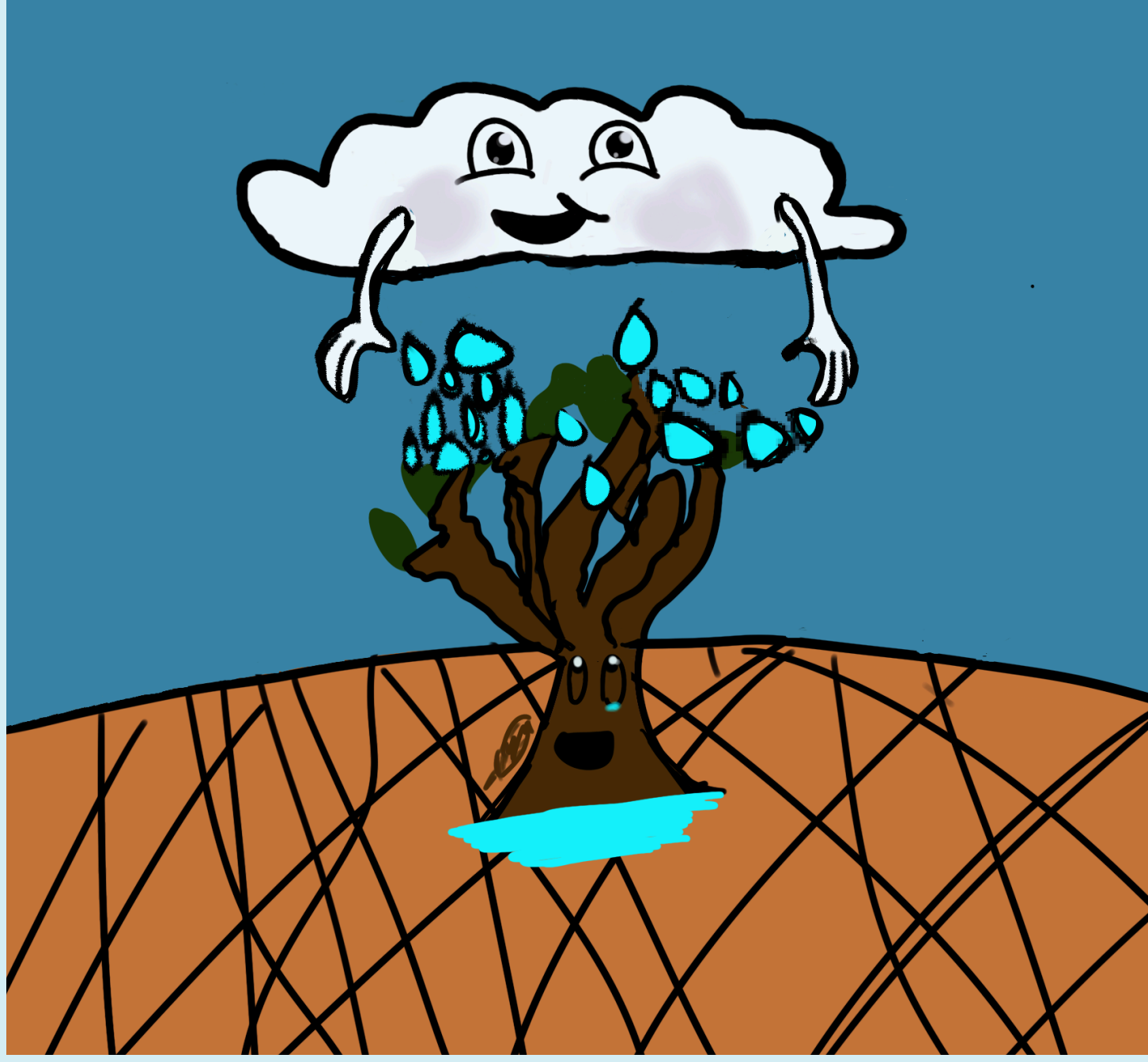
- Evet, ben de artık dünyayı gezmek istiyorum. Artık büyüdüğümü düşünüyorum.

Karagök, yaşlı bedenini titrete titrete kahkaha attı.

- Demek büyüdün. Peki, büyümek nedir sana göre?
- Tek başıma gidebileceğimi düşünecek kadar cesur olmaktır bence.
- Hımm, ama ben yaşlı bir bulut olmama rağmen tek başıma değilim, dedi Karagök bir bilginin edası ile.
- Haklısınız ama bir bilge olmanızı gezip gördüklerinize borçlu değil misiniz? Yaşlı bulut, bu cevabı beğenmiş olacak ki yüzüme bakarak gülümsedi. Göğsünü şişirip var gücüyle üzerime üflemeğe başladı. Üfledikçe içimde bir ağırlık hissettim.
- Şişman bir buluta dönüverdim birden.
- Hadi bakalım, dedi Karagök. Artık tek başına gezmeye hazırsın. İsteddiğine gölge, istediğine yağmur olabilirsin. Ancak büyümeğe teklik değildir. Bana kalırsa arkadaşlarınla yola çıkman her zaman daha akıllıca olur diye sözlerine ekledi.

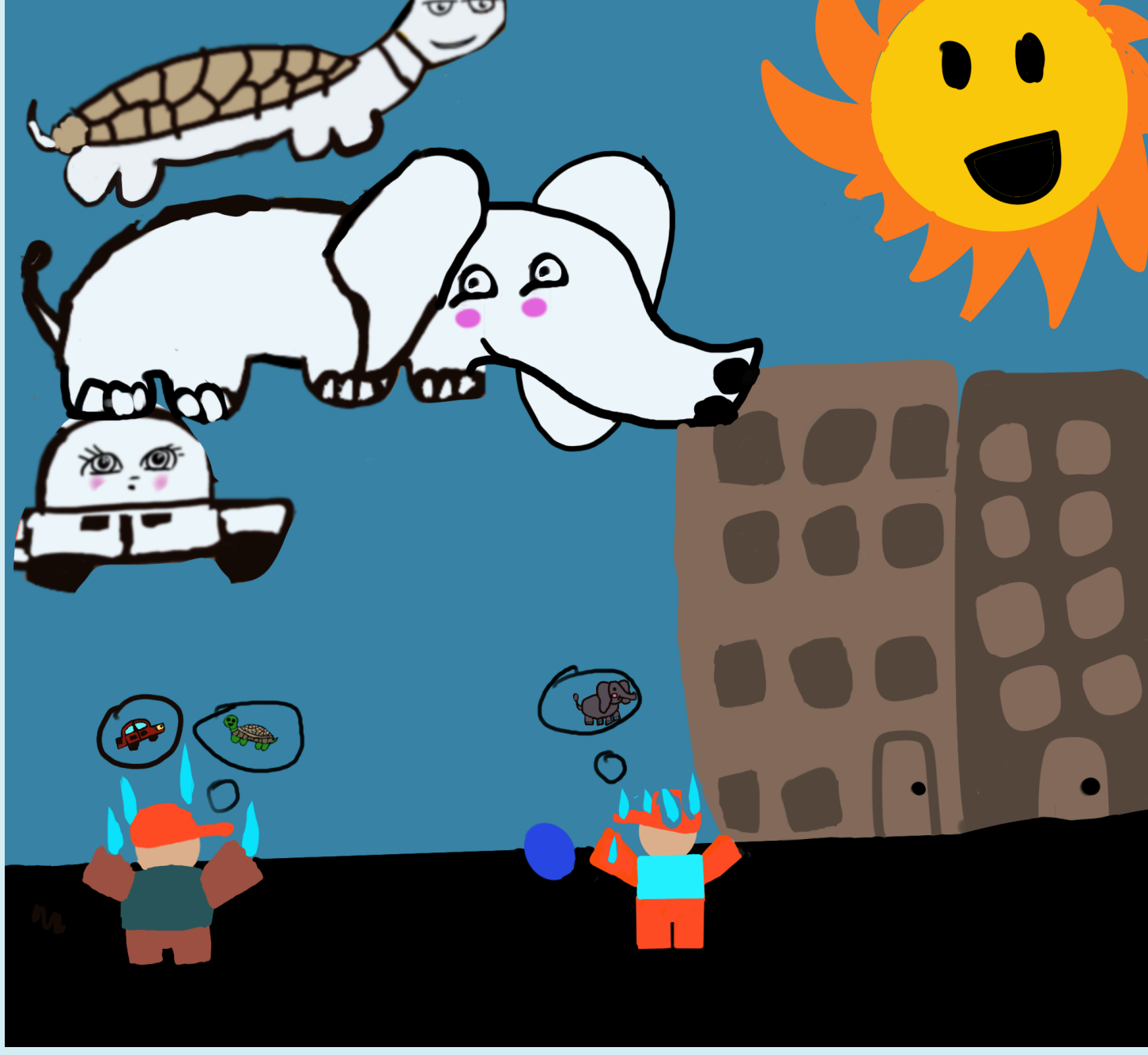
Bu bilgenin sözünü tutarak arkadaşlarımla hemen toplanıp yolculuk için hazırlandık. Ailemizle vedalaştıktan sonra yola koyulduk. Yolda bolca konuştuk ve aşağıyı gözlemledik.

Derken kurumuş bir vadi gördük. Vadinin tam ortasında büyük bir çınar vardı. Henüz yaprakları yeşildi ama belli ki epeyce susamıştı. Dallarını yere doğru bitkin bir şekilde salmasından belliydi. Büyük bir heyecanla çınarın üzerine yöneldim, karnımı iyice şişirip ilk yağmurumu çınar için yağdırdım. Yapraklarından yağmur damlaları süzülürken çınar, gülümseyerek:

- Teşekkür ederim kibar bulut. Epeyce susamıştım. Tam da zamanında yetiştin.
- Rica ederim koca çınar. Nasıl oldu da bu kurak topraklarda bu kadar büyüyebildin?
- Ah ah! Eskiden buralar böyle değildi, dedi içini çekerek. Hemen yamacımdan buz gibi bir dere geçerdi. Geçtiği yere de can verirdi.
- Eee sonra ne oldu dereye?
- Kurudu.
- Koca bir dere nasıl olur da kurur?
- İnsanlar tarlalarını sulamak için bilinçsizce kanallar açtı.
- Etrafta tarla gözüküyor ama.
- Dere kuruyunca tarlalar da kurudu elbette.

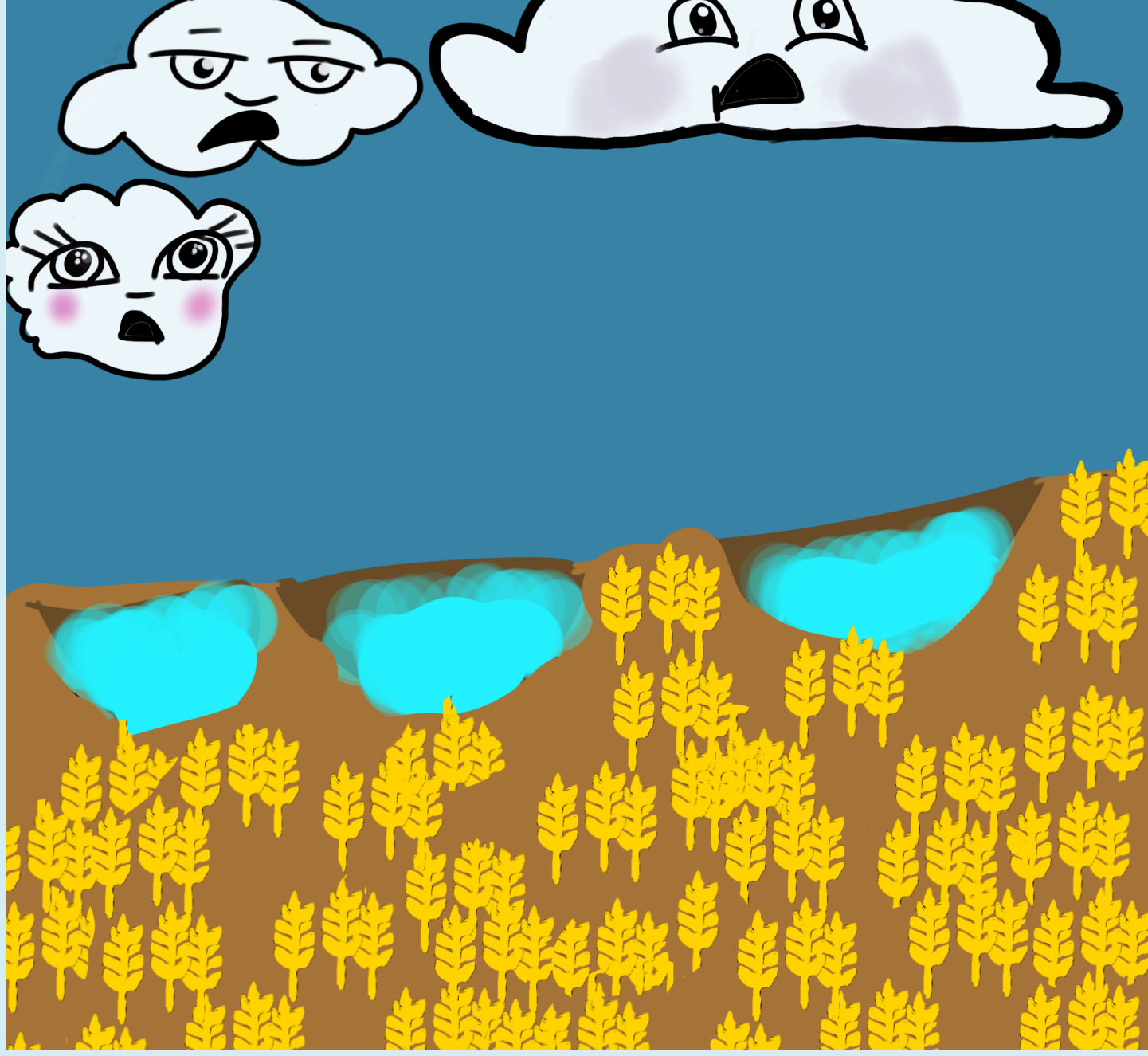
Çınarın anlattıkları hepimizi şaşırtmıştı. Aynı zamanda üzmüştü de. İnsanlar, nasıl olur da kendilerine zarar verirler? Anlamak çok zor.

Yeniden yola koyulduk. Kimi zaman masmavi gökyüzünden, kimi zaman engin denizlerin üzerinden süzüle süzüle yeni yerlere vardık. Nihayet yorulunca bir şehrin üstünde mola vermeye karar verdik. Siyah bir beton üzerinde, ayaklarında plastik bir topla koşuşturan çocuklar, koca koca binaların arasına sıkışmış bir sokakta futbol oynuyorlardı. Önce neden böyle bir yerde oynadıklarını düşündüm ama etrafta hiç yeşil alan olmadığını görünce anladım. Çocuk insanlar ne şanssız dedim kendi kendime. Oysa biz çocuk bulutlar, olabildiğince özgürüz. Hayatımızı daraltacak betondan yapılarımız yok. Kurduğu dar alana kendini hapseden insandan başka canlı yok sanırım. Güneşin altında oynayan çocuklara kısa bir süre de olsa gölge yapmak için hep birlikte küme olduk. Hatta biraz da yağmur serpiştirdik serinlesinler diye. Keyiflerine diyecek yoktu doğrusu. Aralarından bir çocuk eliyle beni işaret edip:

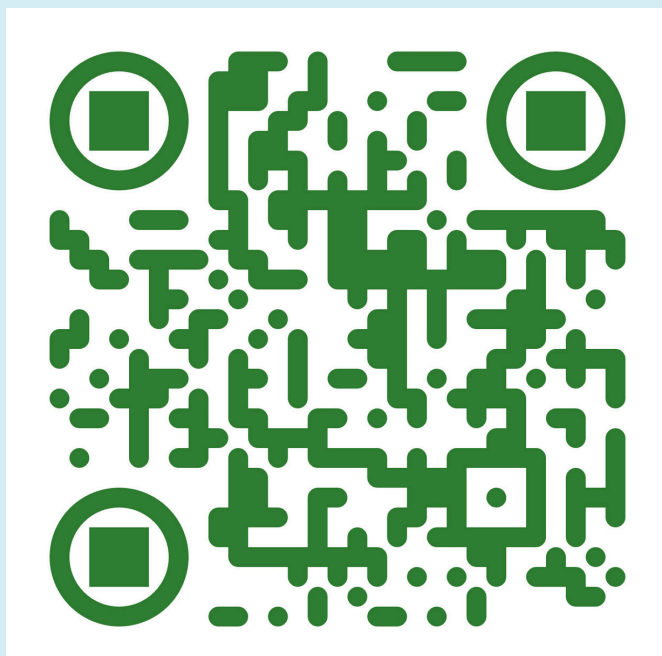
- Aaa şu buluta bakın. Bir file benziyor, dedi.

Biz dâhil hep birlikte güldük. Çünkü arkadaşlarım da beni file benzetirler. Sonra hepimiz bir şekle girip çocukların hayallerinde göründük. Kimimizi bir kaplumbağaya, kimimizi bir arabaya benzettiler. Gitme zamanı gelmişti. Toplanıp yola koyulunca gökyüzünde rengârenk bir gökkuşağı belirdi. Hepsini etkilenmiş bir halde gökkuşağına baktılar.

Çocukları gerimizde bırakıp başka yerlere süzölmeye devam ettik. Göz alabildiğine büyük ve düz bir ovanın üzerinde durduk. Başakların altın sarısı rengi, güneşi bile kıskandıracak güzellikteydi. Hele hafiften esen rüzgârın yönüne doğru dalga dalga eğilen sarı başak başları... Adeta altından bir deniz gibiydi burası. Tüm bu güzelliklerle büyülenmişken ovanın ortasında koca koca obruklara gözümüz ilişti. Bu koca çukurlar, etrafındaki her şeyi yutmuş korkunç bir canavar ağız gibi ürperticiydi. Obrukları daha önce Karagök'ten de dinlemiştim. Ama ilk defa görüyordum ve doğrusu bu kadar korkunç olduklarını da düşünmüyordum. Yer altı sularının bilinçsizce kullanılmasından kaynaklandığını söylemişti bilge bulut Karagök. Çok su isteyen bitkilerin buralarda yetiştirilmemesi gerekiyormuş. Ya da bilinçsizce su kuyuları açmamak gerekiyormuş. İnsanları anlamak gerçekten güç.

Hep birlikte koca bir günü geride bırakmıştık. Biraz yorulmuştuk ama yolculuğumuzun daha başındaydık. Yüksekçe bir tepenin zirvesine çöküp dinlendik. Başka hikâyelere uyanmak için uyuduk.

KÜÇÜK ÇAM

Sabahın ilk ışıkları, ormandaki ağaçların yapraklarını bir ressamın sihirli fırçasından çıkmış gibi parlak renklere bürümüştü. Etrafındaki koca ağaçların gölgeleri olmasa küçük çam da uyanma vakti olduğunu anlayacaktı ama biraz tembellikten biraz da gölgelerin serinliğinden azıcık daha uyumak istedi. Gece boyunca bilge baykuşla sohbet etmiş, ormanın dışındaki dünya hakkında hikâyeler dinlemişti. Yüzünde bir tebessümle gözlerini yeniden yumdu ki dallarında kıızıl bir sincap zıplayıverdi. Kıızıl sincap dallarında huzursuzca dolaşırken bir yandan da söylenip duruyordu.

-Ah belim, kuyruğum ah minicik ayaklarım...

-Ne oluyor Kıızıl? Neyin var?

-Benim gibi iri üç kardeşim var.

Aslında küçük çam, kıızıl sincabın derdini anlamıştı ama yine de sorma gereği duydu.

-Sence bu kötü bir şey mi? Bildiğim kadarıyla gayet iyi anlaşıyorsunuz.

-Yuvamız küçük olunca sorun olabiliyor. Artık aynı anda sığmıyoruz yuvamıza.

-Peki, ayrı yuvalarda kalmayı denesiniz.

-Evet, onu da düşünmedik değil ama birbirimizden ayrılmayı da istemiyoruz.

-O halde size daha büyük bir yuva lazım.

-Kesinlikle. diye kararlı bir sesle cevapladı kızıl sincap. Ama şöyle irice bir ağaç gövdesi bulmak zor bugünlerde.

Kızıl sincap ve küçük çam etraftaki içi boşalmış ağaç gövdelerini düşünürken uzaklardan zeytuni babunun telaşlı sesi duyuldu.

-Duydun mu sen de? dedi küçük çam merakla.

-Evet, bu bizim babunun sesi.

-İyi de neden bu kadar telaşla bağıyor.

-Geliyor işte şimdi anlarız.

Babun, sesi kadar telaşlı ve de korkmuş bir şekilde küçük çamın gövdesine tırmandı. Uzun kuyruğu, korkudan sırtına kadar yapışmıştı.

-Ne oldu sana babun? dedi küçük çam.

-İnsanlar, insanlar az ileriye çadır kurdu.

-İyi de dedi Kızıl. Her zaman piknik yapmaya, kamp kurmaya gelirler.

-Bu sefer farklı dedi babun titreyen sesi ile.

-Nasıl farklı anlat da anlayalım daha fazla meraklandırma bizi.

-Ellerinde ağaçları kesmek için korkunç aletlerle gelmişler. Hatta diye yutkundu.

-Hatta ne? İyice meraklandırın bizi.

-Hatta kamyonlarının arkasında irice birkaç ağaç gördüm.

Küçük çam güçlkle yutkunarak:

-Belki kurumuş ya da fırtınada devrilmiş ağaçlardır.

-Uzun zamandır bir fırtınanın olduğu yok. Üstelik ağaçların hiçbiri de kurumuş değildi.

Küçük çamın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. İnanmak istemediği bu gerçeğe kendince nedenler aradı ama babunun anlattıkları da hiç yabana atılacak şeyler değildi.

-Ama ağaçları keserlerse orman yok olur dedi güçlükle.

-Ah dedi kızıl sincap. Daha demin yuvamın küçük olduğundan şikâyet ederken şimdi ormanın yok olacağını mı duyuyorum.

-Bunu hemen büyüklerime söylemeliyim dedi küçük çam. Mutlaka onların akıllıca bir çözümü vardır.

-Ben bunu yapabilirim sanırım dedi babun ve başları göğe kadar uzanan ulu ağaçların tepelerine kadar tırmandı. Hiç bu kadar tırmanmamıştı doğrusu. Yükseklerle tırmandıkça koca ağaçların hepsinin onu şaşkın şaşkın izlediğini fark etti. Onun bu telaşı ağaçların en ulusunun da dikkatini çekmişti.

-Gel, otur dallarıma bakalım telaşlı babun. Otur da anlat nedir derdin?

Babun soluk soluğa kalmıştı. Bir an önce meseleyi anlatması gerektiğini biliyordu çünkü bu ulu ağaçların hiçbiri rahatsız edilmeyi sevmezdi. Onca yılın yorgunluğunu ancak bu sessizlikte atabileceklerini düşünüyorlardı. Derin derin nefes aldıktan sonra:

-İnsanlar, insanlar ormana geldi üstelik ellerinde koca koca makinelerle. Görünüşe bakılırsa ağaçları kesecekler.

-Ormancılar olmasın gördüklerin, dedi yaşlı ulu ağaç, babunu sakinleştirmeye çalışarak.

-Pek sanmam dedi babun. Kamyonlarının arkasındaki kesilmiş ağaçları gördüm. Ormancılar, henüz kurumamış ya da devrilmemiş ağaçları kesmezler. Ulu ağaçların hepsi birbirine baktı. İçlerinden biri yüksek dallarını sanki rüzgâr varmış gibi güçlüce salladı ve sinirli bir ses tonuyla gürledi.

- Bu nasıl bir nezaketsizlik? Boş hikâyelerinle gürültü yapıp da huzurumuzu kaçıрма dedi.

Tüm ulu ağaçlar, bu söze katılarak babuna kızgın bakışlarını çevirdi.

- Hadi babun sen de dön ormana, dedi yaşlı ulu ağaç. Yüzlerce yıldır buradayız ve hiçbir insan bizi kesip kendine bu zulmü yapmadı. İçin rahat olsun ve lütfen biz yaşlı ağaçların huzurunu da artık bölmeyin.

Peki, diyebildi babun biraz korkmuş biraz da hayal kırıklığı yaşayarak.

- Şimdi dallarıma sıkıca tutunarak in. Dikkatli ol düşersen canın çok yanar dedi yaşlı ulu ağaç.

Babun geldiği dallardan yavaş yavaş inerken aklından gördükleri bir türlü çıkmıyordu. Çaresizce aşağı indi. Küçük çam ve kızıl sincap onu merakla bekliyordu.

- Ne oldu dedi küçük çam merakla.

- Bize yardım edecekler mi? diye ekledi kızıl sincap.

Babun başını önüne eğerek:

- Hayır dedi. Bana inanmadılar. Gürültü yaptığımı söyleyip azarladılar bile.

- Ama nasıl olur? dedi küçük çam. Ormanımız tehlike altındayken huzurlarını kaçırdık diye kızdılar mı?

- Evet, dedi babun üzgün bir ses tonuyla.

- Peki, şimdi ne yapacağız? Ağaçlar kesilirse hayvanlar da yaşayamaz. Burası hepimizin yuvası.

Küçük çam, çarenin bilge baykuş olduğunu düşündü. O mutlaka bir çözüm düşünürdü.

-Bilge baykuş dedi küçük çam. Ne yapacağımızı bilse bilse o bilir. Kızıl sincap, sen bilge baykuşu çağır. Babun sen de ormandaki diğer hayvanları çağır. Birlikte hareket edersek ormanımızı kurtarabiliriz dedi. Her ikisi de bir çırpıda verilen görevlerini yapmak için yola koyuldular. Çok geçmeden önce bilge baykuş geldi. Kızıl sincap, yolda olup biteni ona anlatmıştı. Babun da diğer hayvanları arkasına almış geliyordu. Hepsi de telaşlı bir şekilde küçük çamın etrafına toplandılar. Bilge baykuş başladı söze:

-Ormanımız tehlikede arkadaşlar. Eğer önlem almazsak hepimiz evsiz, yurtsuz kalacağız. İnsanları iyi tanırım. Akılca bizden üstün olmalarına rağmen bazılarının düşüncesiz oldukları gerçek.

-İyi de dedi boz ayı. Ormanlar yalnızca bizim için değil ki. İnsanlar için de bu kadar önemliken neden bu kötülüğü kendilerine yapsınlar?

Koca gözlerini onu dinleyenler üzerinde gezdirdikten sonra,

-Bugün kazanacağız diye yarını kaybettiklerini bilmedikleri için. Hem böyle insanların kalplerinde merhamet yoktur dedi bilge baykuş.

-Desene bizim zehrimizden daha zehirli kalpleri, dedi çingiraklı yılan.

-Evet, dedi bilge baykuş ama yine de tüm insanlar böyle değil elbette.

-Peki, şimdi ne yapacağız? diye atıldı kaplumbağa.

-Aslında benim bir planım var, dedi kurnaz tilki. Hepimiz güçlerimizi birleştirecek başarılı olabiliriz.

Tüm hayvanlar birbirine baktı. Kurnazlıkta ün yapmış tilkinin planını uygulamak hiç de fena bir fikir sayılmazdı. Üstelik başka da çareleri yoktu. Herkes bu fikri onayladı. Kurnaz tilki, tüm hayvanları etrafına toplayıp uzun uzun planını anlattı ve her birine bir görev verdi. Hayvanlar da bu görevleri kabul ederek görev yerlerine doğru ayrıldılar.

Bu sırada ellerinde büyük testereler ve baltalarla babunun bahsettiği üç adam ormana girmişti. İçlerinden uzun ve zayıf olanı elinde bir boya fırçası ile kesilecek ağaçları işaretliyordu. İşaretlediği ağaçlar arasında ulu ağaçlar da vardı ama yüksek başlı ulu ağaçlar, yükseklerde öylesine huzur doluydular ki keyifleri kaçmasın diye aşağılara bakmaya tenezzül bile etmiyorlardı. Diğer iki adam da ellerindeki koca testerelerle bir ağacın altına oturmuş bekliyorlardı. Tam bu sırada oturdukları ağacın tepesinden onlara doğru sürünen ve kuyruğundaki çingırağı savaş çanları gibi çalan çingıraklı yılanı fark ettiler. Her ikisi de çığlık çığlığa oldukları yerden kaçtılar. Kaçarken biri, pusuya yatan kaplumbağaya takılarak yere kapaklandı. Adam neye uğradığını anlamadan kızıl sincap, iki kardeşi ile birlikte adamın yüzüne zıpladı ve pençeleri ile yüzünü gözünü çizikler içinde bıraktı. Çıgıllarla ormanın dışına kaçan adamı gören arkadaşları, korkudan farklı yönlerde doğru kaçışmaya başladı.

Elinde boya taşıyan adam küçük çamın arkasına gizlendi ve ortalığın sakinleşmesini bekledi. Ancak ona da bir plan düşünülmüştü. Boz ayı, küçük çamın iğneli dallarını olabildiğince geriye çekip adama doğru saldı. Adam, arkasını dönüp ona gelen dalları fark edinceye kadar küçük çam, dikenlerini adamın tüm bedenine ısıklı oklar gibi sapladı. Ortalığı öylesine güçlü bir çığlık kapladı ki ulu çınarlar bile aşağıda olan biteni merak etti. Vücudunda dikenlerle koşan adam, bu kez de alageyiğin boynuzları ile kendisine geldiğini gördü. Hangi yöne kaçacağını şaşırان adama sırtından boynuzlarını geçiren alageyik, onu ormanın dışına kadar sürükledi. Ormanda kalan son adam, gürbüz bedenini çalıların arkasına gizlemeye çalışsa da başı dışında gövdesinin neredeyse tamamı dışarıdaydı. Bir müddet sessizlikten sonra ormanın yatıştığını düşünerek başını hafifçe kaldırıp etrafa bakarken sivri dişleri ile gözlerini ona dikmiş bekleyen kurdu fark etti. Kurt, adama doğru ağır ama emin adımlarla ilerleyince adam, aniden elini beline doğru atıp silahını çekti. Tam bu sırada kurnaz tilkinin komutu duyuldu.

-Şimdi.

Bu çağrı ile birlikte ağaç dallarına saklanmış babun ve geniş ailesi, topladıkları taşları, kozalakları, sektirmeden adama fırlatmaya başladı. Öylesine seri ve sert atışlardı ki adam neye uğradığını şaşırdı ve kendini korumaya çalışırken silahını düşürdü. Kurt, dolunayda olduğu gibi yüksekçe uludu. .

Tüm bu bombardımana ve ulumaya karşı koyamayacağını anlayan adam var gücü ile arkadaşlarının yanına, ormanın dışına doğru koşmaya başladı. Adamlar, arabalarına atlayıp hızla ormandan uzaklaşınca

- Ormanımızı kurtardık diye bağırdı küçük çam.
 - Akılları varsa buraya gelemeyeceklerini anladılar dedi bilge baykuş.
 - Geleceklerini de pek sanmam diye gülümsedi kurnaz tilki.
 - Bugün sadece ormanımızı kurtarmakla kalmadık arkadaşlar. Birlikten nasıl kuvvet doğacağını da hep birlikte görmüş olduk, dedi bilge baykuş.
- Ormanın neşesi yükseklerden gelen sesle kesildi. Bu ses, ulu ağaçların sesiydi. Ulu ağaçların da söyleyecekleri vardı anlaşılan.
- Sanırım bizim de size bir özür borcumuz var, dedi yaşlı ulu ağaç. Kendi huzurumuza o kadar dalmışız ki kendimiz dışında kimseyi göremez olmuşuz. Üstelik birimize gelecek kötülüğün hepimizi etkileyeceğini de unutmuşuz.
 - Evet, dedi bilge baykuş. Sürekli yükseklerde yaşamının zararları bunlar. Unutmamalıyız ki başımız her ne kadar yüksek olsa da aşağıda bıraktığımız köklerimiz var. Nereye yükseldiğimizden çok nereden geldiğimiz de önemli.

Her ne kadar hayvanların çoğu bu sözlerin manasını anlamasa da ulu çınarlar, lafin nereye gittiğini anlamışlardı.

Hayat bize önce kendimizi sonra da çevremizi bağışlar. Ne biz onlarsız yapabiliriz ne de onlar bizsiz yapabilir. Bencillikse aklın yapabileceği en başarısız plandır.

BU DÜNYA HEPİMİZİN

ÜLKÜ : Bizim mahallemiz çok güzeldir. Tek katlı evler ve önlerinde yemyeşil bahçeler vardır.

MEVSİM : Bahçelerde türlü türlü meyve ağaçları ve çiçekler vardır. Biz çocuklar canımız çektiği zaman ağaçlardan meyve koparıp yiyoruz.

ÜLKÜ : Komşularımız bize kızmaz çünkü mahallede herkes birbirini tanır. Yılların komşusuyuz, lafı mı olur, derler.

MEVSİM : Biz bu mahallede doğduk, büyüydük. Mahalle sakinleri, dışarıda oynarken bizi korur ve gözetir.

ÜLKÜ : Sadece biz değil, anne ve babalarımız da bu mahallede doğmuş, büyümüşler.

MEVSİM : Onlar da aynı ağaçlardan meyve yemişler, aynı sokaklarda koşmuş ve oynamışlar.

ÜLKÜ : Bu arada biz size kendimizi tanıtmayı unuttuk. Ben Ülkü...

MEVSİM : Ben Mevsim... Biz çok iyi anlaşılan iki arkadaşız. Evlerimiz birbirine çok yakın. Okulumuz da az ileride, aynı mahallede...

ÜLKÜ : Mahallede başka arkadaşlarımız da var. Ayrıca bizimle oynayan, bizi çok seven sokak hayvanlarımız da var. Köpekler, kediler, kuşlar... Hepsi bizim sokaktaki can dostlarımız.

MEVSİM : Biz onları çok seviyoruz ama bazı büyüklerimiz onları sevmiyor ve gördükleri yerde kovuyorlar. Tüm çocuklar, bu duruma çok üzülüyoruz.

ÜLKÜ : Sadece mahallemizin tonton ninesi Makbule teyze onlara mama ve su veriyor. Evinde de Çiko ve Mia adlarında iki kedisi var. Onları çok seviyor.

MEVSİM : Derkeennnn bir gün olanlar oldu. Tüm mahalleli onları kovdu. Neymiş çocuklara hastalık bulaştırabilir, zarar verebilirmiş.

ÜLKÜ : Gün geçtikçe de çoğalıyorlarmış. Makbule teyze ve biz çocuklar bu duruma çok üzüldük.

MEVSİM : Makbule teyze, yapmayın, onların da mahallemizde yaşama hakkı var, kimseye zararları yok, dediyse de kimse onu dinlemedi.

ÜLKÜ : Onlar gittikten sonra mahallenin rengi ve neşesi de gitti. Artık oyunlardan zevk almıyorduk.

MEVSİM : Aradan aylar geçti ve biz onları çok özliyorduk.

ÜLKÜ : Bazen evlerden “İmdaatt, fare!” diye çığlıklar duyuyorduk.

MEVSİM : Mahalledeki evleri fareler basmıştı. Doğrusu biz çocuklar da korktuk onlardan. Herkes tedirgindi.

ÜLKÜ : Belediyeden yardım istediler, ilaçlama yapıldı fakat ne yaptılarsa da fareler için kesin bir çözüm bulamadılar.

MEVSİM : Makbule teyze mahalleliye kırgındı. Sokak hayvanları gittikten sonra Çiko, Mia ve bizim dışımızda kimseyle konuşmadı.

ÜLKÜ : İşte, o gün isyan etti Hepsi sizin yüzünüzden, köpek ve kedileri kovdunuz mahalleden. Onlar gittikten sonra oldu bunlar.

MEVSİM : Herkes onun mahcup bir şekilde dinledi. Onlar da anladı yaptıklarının yanlış olduğunu.

ÜLKÜ : İçlerinden biri çok geç değil, bu yanlıştan dönebiliriz. Herkes evinin önüne bir tas mama ve su koyarsa onlar geri gelir, dedi.

MEVSİM : Herkes bu fikri onayladı. Zamanla sokaktaki dostlarımız döndüler, her ev bir iki kedi beslemeye başladı

ÜLKÜ : Fareler zamanla yok oldu. Biz çocuklar yine mutlulukla oyunlar oynadık sokaklarda.

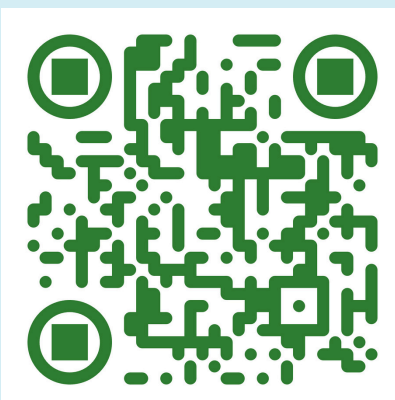
MEVSİM : Makbule teyze haklı çıkmanın gururuyla “Bu dünya sadece bize ait değil, onlarla bu sokakları paylaşmayı öğrenmeliyiz.” dedi.

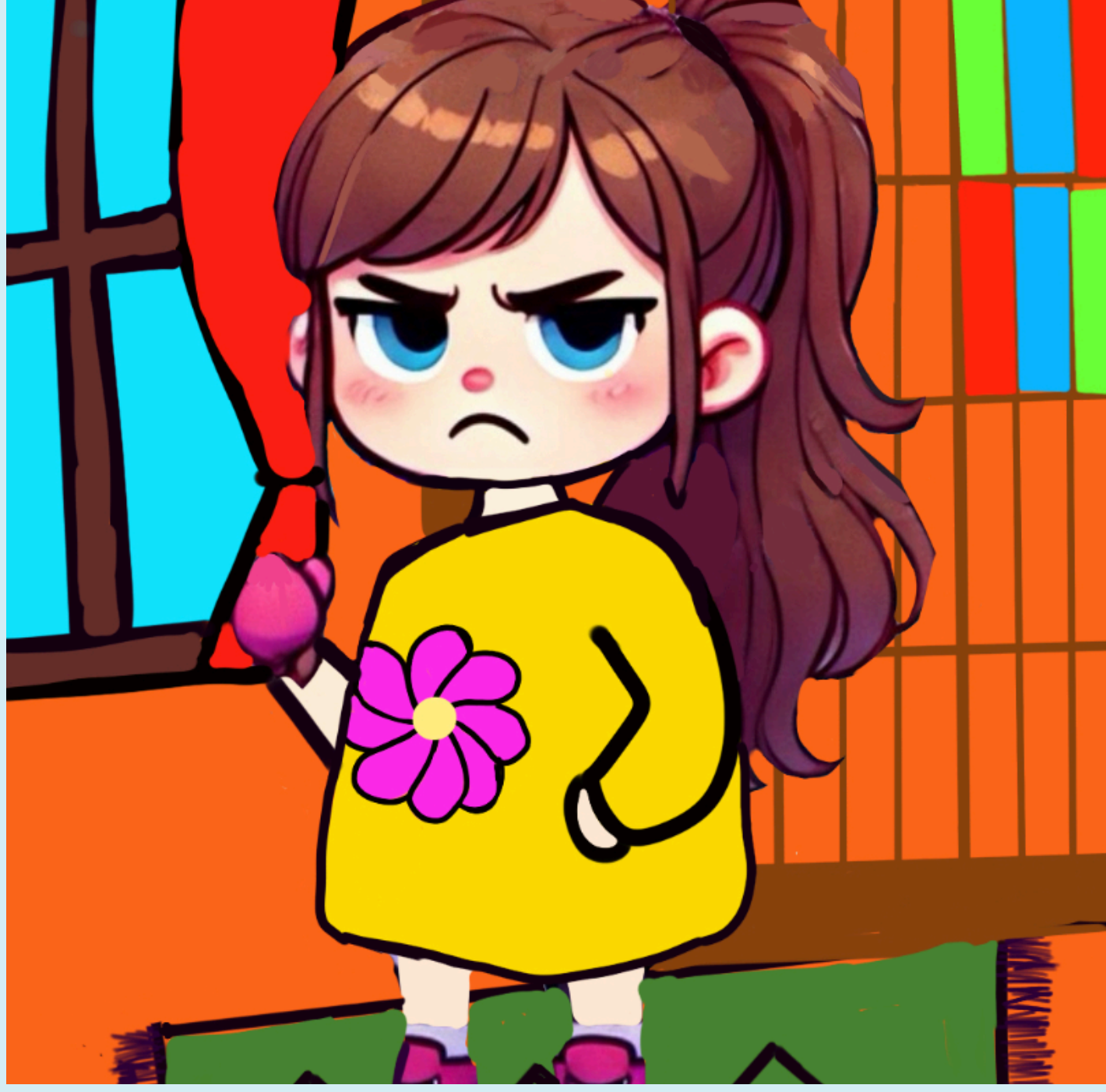
ÜLKÜ : Hepimiz onun çevresini sardık. Çiko ve Mia’yı kucaktan kucağa alarak herkes sevdi.

MEVSİM : Mahallemizde tek duyulan ses sevinçli çocuk cıvıltıları ve can dostlarımızın sesleriydi artık.

ÜLKÜ : İzin verirsiniz bizim gitmemiz lazım. Arkadaşlarımız oyun için bizi bekliyor.

MEVSİM : Unutmayın, çevremizdeki her canlının bir önemi vardır. Bu dünya hepimizin!

KAR SÜPRİZİ

O sabah Eylül erkenden uyandı. Çok heyecanlıydı çünkü o gün Eylül'ün doğum günüydü. Hemen elini yüzünü yıkayıp mutfağa koştu. Mutfaktan mis gibi kokular geliyordu. Ayşe Hanım, kahvaltı için krep hazırlıyordu. Anneciğim doğum günü pastamı yaptın mı? diye sordu. Annesi Eylül'e bakarak gülümsedi. Daha çok erken güzel kızım. Önce kahvaltımızı yapalım, dedi. Yatağından neşeyle fırlayan Eylül'ün yüzü asılmıştı. Oysa o geceyi zor etmiş bir an önce sabahın olmasını istemişti. İsteksiz de olsa annesi ile birlikte kahvaltıya oturdular.

Ayşe Hanım, kızının mutsuz olduğunu anlayınca onu neşelendirmek için yapacakları pastadan bahsetti. Eylül, sence pastamızı çikolatalı mı çilekli mi yapmalıyız? Eylül bu soru üzerine yeniden heyecanlandı. Şey, çilekli hayır hayır çikolatalı olsun. Ya da hem çikolatalı hem de çilekli olsa olmaz mı anne? diye sordu telaşlı ve kararsız bir şekilde. Tamam, öyle yapalım dedi annesi gülümseyerek. Eylül bunu duyduğuna sevinmişti ama bir anda yeniden mahzunlaştı. Koşarak pencereden baktı.

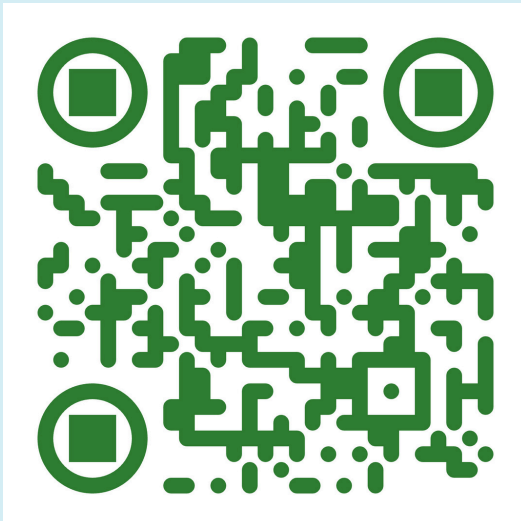
- Keşke ben kışın doğmasaydım, kıştan nefret ediyorum anne, dedi.
- Neden öyle dedin kızım?
- Kış olmasaydı babam bu kadar çalışmak zorunda kalmazdı.

Eylül'ün babası kışın karla kapanan yolları açan belediye ekibinde çalışıyordu. Kocaman bir kepçesi vardı. Ve dev gibi karları sürükleyip yolda kalanlara yardım ediyordu.

- Ama baban yolda kalanlara yardım ediyor. Bu çok güzel değil mi?
- Evet, ama benim doğum gününe yetişemiyor, dedi üzülerek.
- Akşam yine kutlarınız merak etme. Sen şimdi gel de pastamızı yapalım.

Eylül ve annesi pastalarını yaptıktan sonra evi balonlarla süsleyip misafirlerini beklediler. Bir müddet sonra kapı çalındı. Eylül'ün kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Tüm arkadaşları gelmişti. Birlikte pastalarını yedikten sonra arkadaşları, Eylül'e hediyelerini verdiler. Tüm hediyeler güzeldi ama Eylül, en çok Mert'in getirdiği pembe bereyi ve eldivenleri sevdi. Tam bu sırada annesi Eylül'ü çağırıp bir sürprizlerinin daha olduğunu söyledi. Hep birlikte bahçeye çıktılar. Babası kocaman bir kardan adam yapmış, onları bekliyordu. Tüm çocuklar sevinçten çığlık atıyordu. Eylül de Mert'in getirdiği beresini ve eldivenlerini giyerek dışarı çıktı. Hep birlikte kardan adamla oynadılar.

Bugünün çok güzel olduğunu düşündü Eylül. Annesine dönerek iyi ki kışın doğmuşum anne dedi, gülümseyerek.

BABAM ÇOK ÜNLÜ

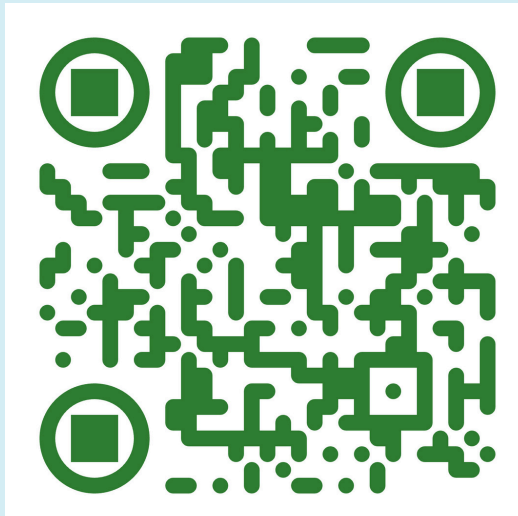
Geçenlerde babamla otobüste gidiyorduk. Birkaç durak sonra otobüse yeni binenlerin arasında yaşlı bir amca vardı. Babam hemen kalkıp ona yerini verdi. Amca çok mutlu oldu ve teşekkür etti. Sanırım babam onu tanıyordu. Onu gören genç bir abi de daha önce aklına gelmemesinin mahcupluğu ile yerinden kalkarak hamile bir bayana yer verdi. Meraklı gözlerle babama baktım. Otobüsten inip yolumuza devam ederken yaya yolunda araçlar durarak bize yol verdi. Sanki araçların hepsi babamı tanıyordu. Meğer ne ünlü babam varmış diye düşündüm. Babam başı ile hepsine teşekkür etti ve karşıya geçtik.

Evimizin hemen altındaki manava girdiğimizde ayak ayaküstüne atan manavın çırağı aniden ayağını indirip kendine çeki düzen verdi. Bunu anlamıştım sanırım. Babam bu kadar ünlü olunca çırağın bu davranışı hiç de garipsenecek şey değil diye düşündüm. Manavdan portakal ve elma alarak eve geldik. Eve girince annem içeride bizi bir sürprizin beklediğini söyledi. Anneannem, bize gelmişti. Babam hemen eğilip elini öptü ve yorgun olmasına rağmen yorgunluğunu belli ettirmeden anneannemin yanına oturdu. Ünlü olmak böyle bir şey diye düşündüm. Dalgın dalgın babamı izlerken annem beni fark etti.

- Neden bu kadar düşüncelisin Arda?
- Biliyor musun anne, babam çok ünlü biri dedim. Hepsi birden gülümsedi.
- Onu da nereden çıkardın Arda? dedi babam
- Yolda herkes sana yol verdi. Manavın çırağı da seni görünce hemen ayağa kalktı.
- Arda, ben de otobüste bir amca için ayağa kalktım. Başka biri de hamile birine yer verdi. Bunlar benim ya da onların ünlü olmasından değil. Toplumda herkes birbirine saygılı olması gerektiği için. Durumlarından dolayı bazı insanlara öncelik vermek saygıdır. Ya da bir büyüğümüzü gördüğümüzde kendimize çeki düzen vermemiz de saygıdır. Hatta hayvanlara yaşam alanı sağlamak, başkasının fikrine saygı göstermek de saygıdır. Sonra kendimize karşı da saygılı olmalıyız.
- Kendimiz için ayağa mı kalkmalıyız?
- Hayır, ama bakımlı olmamız, kimse görmese de güzel ve temiz giyinmemiz saygı göstergesidir. Saygının olduğu toplumlarda huzur ve mutluluk olur. Biz milletçe de saygıya önem veririz, dedi.

Evdeki herkes bana bakıp gülüyordu. Ben de gülümsedim. Babamın ünlü olmamasına üzülmüştüm ama saygının çok güzel bir duygu olduğunu öğrenmiştim.

ALİ'NİN TOPACI

O günlerde topaç çevirmek mahalleli çocukların en popüler oyunuydu. Yeni bir topaç alan çocuk, daha topacını çevirmeden herkese gösterir, havasını atardı. Sokağın başında Ali'yi koşarak geldiğini görenler, merakla yeni topaç görme hevesiyle etrafına toplandı. Ali, arkasında elleri ile gizlediği topacını göstermiyor, arkadaşlarının merakını daha da arttırıyordu.

- Sizce ne renk? dedi Ali.
- Bunu bilmeyecek ne var? Olsa olsa yeşildir. Sen yeşili seversin.
- Bilemedin akıllı.
- O zaman mavi... yok yok beyaz.
- Hayır, maalesef hiç biriniz bilemedi. Bak gösteriyorum ama kıskançlık yok tamam mı?
- Tamam tamam göster artık. Hem neden kıskanacağız bizim de topacımız var.

Ali, gizli bir mücevheri gün ışığına çıkarır ellerinin içine gizlediği topacı yavaşça arkadaşlarına uzattı. Avucunu az açar gibi yapıp sonra heyecanı arttırmak için tekrar kapatıyordu. Sonra avucunu açtı ve arkadaşlarının yüzüne baktı. Herkesin gözü şaşkınlıktan açılmış, kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu.

- Dedim size. Benim topacımı tek renk değil. Dedem, topacımı ayna parçaları ile süsledi. Döndükçe her renge giriyor.

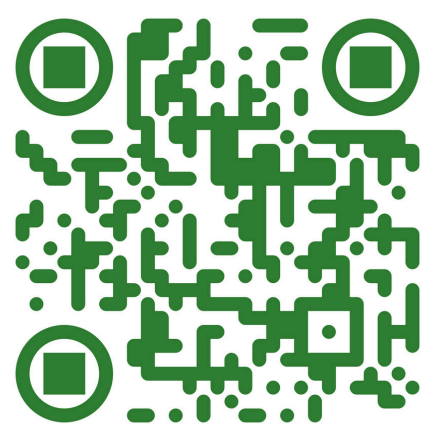
Gerçekten de topacına ipi sarıp yere fırlatınca topaç parıl parıl parlıyor rengârenk oluyordu. Artık Ali'nin topacı mahallenin en güzel topacıydı. Günler sonra Ali yine koşarak arkadaşlarının yanına geldi. Ama bu kez hiç de mutlu değildi. Topacı ortalıkta yoktu ve bir türlü bulamıyordu.

-Söyleyin bakalım kim aldı benim topacımı? Biliyorum hepiniz kıskanıyordunuz.

Arkadaşları bu sözler karşında ne söyleseler de Ali'yi inandıramadılar. Hepsi de çok kırılmıştı. Arkadaşlar arasında tartışma başlamıştı ki Ali'nin annesi uzaktan seslenerek topacını bulduğunu söyledi. Ali, bunun üzerine çok mahcup olmuştu. Artık kimse benimle konuşmaz diye düşündü ama yine de hatasını anlayıp her birinden teker teker özür diledi. Arkasını dönüp giderken arkadaşları arasından Mehmet:

- Dur Ali. Emin olmadan bizi suçlaman çok yanlıştı. Ama suçunu anlayıp özür dileyerek hatanı anladığından emin olduk. Hadi gel oynayalım dedi.

Hepsi de başı ile affettiklerini onayladılar. Ali hatasını anlamıştı. Arkadaşlarının onu affettiği için mutluydu ama bir yandan da mahcubiyetten yüzü kızarmıştı. Bir daha böyle davranmayacağım dedi ve arkadaşlarının bu kadar anlayışlı olmasından dolayı kendini çok şanslı hissetti.

BÜYÜK ZAFER

Güneşli ve sıcak bir yaz günüydü. Melis, erkenden uyandı. Bugün minikler yüzme yarışması vardı ve Melis aylardır bu yarışmaya hazırlanıyordu. O kadar heyecanlıydı ki yatağından fırlayarak elini yüzünü yıkadı ve mutfağa annesinin yanına koştu. Annesi Melis'in sevdiği kreplerden yapıyordu. Annesine sarılarak

- Ya bu yarışmayı kazanamazsam? dedi.

Annesi tebessüm ederek:

- Ben sana inanıyorum Melis. Çok çalıştın ve emeğinin karşılığını alacaksın ama kazanamasan da önemli değil. Bu sadece bir yarış. Önemli olan amaçların için emek sarf etmiş olman. Annesinin sözleri Melis'i biraz rahatlatmıştı ama kaygılarından ve heyecanından tam olarak kurtulamamıştı.

- Sanki tüm bildiklerimi unuttum anne. Hatta yüzmeyi bile unuttuğumu hissediyorum, dedi.

- Güzel kızım korktuğumuzda en iyi bildiklerimizi de unuttuğumuzu sanırız. Oysa öğrendiğin hiçbir şeyi unutmamışsındır. Korkularını düşünme sadece yarışmaya odaklan ve antrenmanlarında olduğu gibi sadece yüz, dedi.

Melis ve annesi kahvaltıdan sonra yarışmanın yapılacağı salona gittiler. Sadece Melis değil, herkes heyecanlıydı. Yarış, başlamak üzereydi. Baş hakem, uzun düdüğünü çaldığında tüm yarışmacılar depar taşı üzerine çıkarak hareketsiz bekledi. Hakem başlama düdüğünü çaldığında Melis'in hemen yanındaki yarışmacın ayağı kaydı ve havuzun kenarına düştü.

Diğer yarışmacılar havuza atlamıştı ama Melis, arkadaşını öyle bırakamadı ve hemen yanına koşarak onu yerden kaldırdı. Bir şeyinin olup olmadığını sordu. Tüm tribün bu sahne karşısında şaşkınlıktan donup kaldı bir süre. Sonra hep birlikte Melis'in bu davranışını alkışladı.

Melis, o gün yarışamadığı için yarışmayı kazanamadı ama tüm gönülleri kazanmıştı. Akşam haberlerinin neredeyse tamamında bu davranışı takdir edildi. Bir hafta sonra yarışma federasyonu, Melis'e centilmenlik madalyası verdi. Çok çalıştığı ve istediği yarışmayı kazanamasa da çok daha büyük bir ödülün sahibi olduğunu biliyordu.

VATAN UĞRUNA

Ben, Ayşe Bacı. Yılların acı tatlı anıları, içimde birikmiş binlerce öykü gibi... O kış günlerini hatırlamak, yüreğime hem bir sızı hem de tarifsiz bir gurur getirir. Van’da, 1915’in dondurucu kışında, küçük evimizin soba başında ısınmaya çalışırken, çocukluğumuzun en derin izlerini, en keskin ayrılık acılarını yaşamıştık.

O gün, kar öyle yoğundu ki, adeta gökyüzü toprağa inmiş, her yeri bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı. Babamız cepheye gitmiş, abimiz ise vatan uğruna canını vermişti. Ve en küçük yüreklerden biri olan Ahmet—henüz on iki yaşında, ama yüreği bin yaşındaydı—bizim için bir umut, bir direniş simgesiydi. O, masum ama kararlı adımlarıyla, “Vatan böyle kurtulur” inancını taşıırken, çocuk kalbinin sıcaklığını da yitiriyordu.

Hatırlıyorum da, evimizin küçük odasında sobanın etrafında otururken annem, gözlerindeki endişeyi gizleyemedi Ahmet’i durdurmaya çalışmıştı. “Oğlum, sen henüz küçüksün...” diye mırıldanmıştı. Fakat Ahmet’in cevabı, o gün bütün karların altında bir ateş gibi parıldamıştı: “Anne, vatan için yaşamaktan daha şanlı bir şey var mı?” O bakış, o söz, bana o an dünyanın en cesur yüreğinin ne kadar saf ve yürekten olduğunu anlatmıştı.

Gözlerimi kaparım da, o günlerin soğuşunu ve karanlığını, sessizce adım adım yürüdükleri karlı yolları, küçük bedenlerin taşıdığı ağır cephaneyi, Musa Çavuş'un "Sizler vatanın emanetisiniz!" diye nakşettiği yüreklilik sesini duyuyorum. Biz çocuklar, umutlarımızı sırtımızda, titrek ellerimizle karla kaplı yolları aşarken, her adımda hem doğanın hem de kaderin acımasız yüzüyle karşılaşıyorduk. Ama kader, o gecenin sessizliğini bir anda paramparça etti. Karanlıkta, dumanı tüten çam ağaçlarının arasında, pusu kuran düşman sesleri yankılandı. O an yüreğimizde korkunun donuk soğuşu yayıldı. Musa Çavuş'un fısıltısıyla "Yere çökün, bekleyin..." emrini dinledik. Bir süre sonra, silah sesleri, geceyi yarıp geçti. Sınırdan yardıma koşan Teğmen Süleyman Bey ve yiğit askerlerin müdahalesiyle düşman püskürtülse de, o anda yüreğime nakşeden acı, hâlâ unutamadığım bir vedaydı.

Ahmet... Ahmet, o soğuk dönüş yolunda, donmuş bedenine inat, savaşın, vatanın uğruna canını feda etti. Onun küçük yüreği, o acımasız kışın pençesinde, sonsuza dek suskunluğa gömüldü. O gün, kar ve tipi; o gün, vatan uğruna dökülen her damla yaş... Hepsi, Ahmet'in masum yüreğinin, fedakârlığının ve bizlere bıraktığı eşsiz mirasın bir parçasıydı.

Yıllar geçse de o günlerin soğuğu içimi titretebilir; fakat Ahmet'in cesareti, onun "Vatan böyle kurtulur" sözü, hala yüreğimde sıcak bir ateş gibi yanar. Bugün yaşlı bir kadın olarak anımsıyorum, her kar tanesi bana onun masum gülüşünü, o kısa ama ebedi öyküyü hatırlatır. Vatan sevgisi, fedakârlık ve kardeşlik... İşte o günlerin, o zor zamanların, bizlere miras bıraktığı en değerli hazineler.

Ben Ayşe Bacı, o acı ve gurur dolu anıları dillerden düşmeyen, yüreğimde saklı bir hazine olarak yaşıyorum. Her an, onun donan yüreğini, o karlı yollarda taşıdığı umudu ve sevdayı anımsarım. Ve biliyorum ki; Ahmet'in cesareti, bu topraklarda yaşamaya devam eden, sönmeyen bir ateş olarak sonsuza dek var olacaktır.

SİHİRLİ NOTALAR

Merhaba, ben Can Toprak. 9 yaşındayım. Müziği her zaman sevmişimdir. Annemin söylediği ninnileri, babamın mırıldandığı türküleri ve ağabeyimin banyoda bağıra bağıra söylediği şarkıları hep sevdim. Ama sanırım en çok ablamın piyano dinletilerini sevdim. Dinlemeyi sevdim. Sadece sevdim. Ta ki o güne kadar...

O gün her şey sıradan başlamıştı. Dersin bitimine yakın öğretmenimiz, son ders konferans salonunda bir müzik dinletisi olacağını söyledi. Çoğu kişi pek ilgilenmemişti ama ben heyecanlanmıştım. Dinlemeyi seviyordum. Hatta bazen müzik dinlerken gözlerimi kapatıp bulutların üzerinde geziniyordum. Son ders geldiğinde konferans salonuna indik. Sahnenin ortasında kocaman, siyah ve ihtişamlı bir piyano duruyordu. Gözlerimi ondan alamadım. Işıklar altında sihirli parmakları bekleyen büyülü bir makine gibiydi. Öğretmenimiz kısa bir konuşmadan sonra Ekin ablayı çağırdı. Ekin ablanın piyano çaldığını biliyordum ama hiç dinlememiştim. Parmaklarını tuşlara hafifçe dokundurdu. Sonrası... anlatılamayacak kadar güzeldi. Gözlerimi kapatıp bir ağacın üstünde, yüzüme rüzgârın vuruşunu hissettim. Ellerimi dizlerimin üstünde gezdirerek hayali bir piyano çalmaya başladım. Her notada kendimden geçiyordum.

Eve gider gitmez piyanonun başına oturdum. Parmaklarımla tüm tuşlara dokundum. Çocukluğumdan beri evde duran bu piyano, ilk kez bana bu kadar sihirli görünmüştü. Neydi Ekin ablanın çaldığı parça? Öğretmen anons ederken söylemişti ama hatırlayamadım. Annemden Ekin ablayı aramasını rica ettim. Ama annem kitabımı okuduktan sonra arayabileceğimi söyledi. Kitabı okurken bile aklımdan bir türü çıkmıyordu. Tam o sırada parçanın adını hatırladım. Sevinçle zıpladım:

-Buldum, buldum!

-Neyi buldun Can? dedi annem şaşkınlıkla.

-Ekin ablanın bugün çaldığı parçanın adını. Caddelerde Rüzgâr!

O an karar verdim. Piyano çalacaktım! Ama bu hiç de kolay olmayacaktı...

Ekin abla bana ders vermeyi kabul etti. İlk dersimizde heyecandan parmaklarım tuşlara basarken titriyordu. Ellerimi kontrol etmeye çalışıyordum ama tuşlara her bastığımda çıkan sesler karışıyordu. Ekin abla yanımda eğildi, gözleriyle beni cesaretlendirerek:

-Can, önce derin bir nefes al ve rahatla. Piyano, hissederek çalınır.

-Parmaklarını gevşet.

-Ben ise endişeyle ona baktım:

-Ama çok zor! Ellerim birbirine dolaşıyor, yanlış notalara basıyorum.

Ekin abla gülümseyerek başını salladı.

-İlk başta herkes böyle hisseder. Unutma, ben de böyle başladım. Ama sabırla çalışınca her şey kolaylaşıyor. Şimdi tekrar dene, ama bu kez gözlerini kapat ve müziği hisset.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Parmaklarımı yavaşça tuşlara dokundurdum. İlk kez notaların birleşip bir melodi oluşturduğunu hissettim. Günler geçti, haftalar geçti. Bazen pes etme noktasına bile geliyordum. Bir gün yine kendime inancımı kaybetmişim ve umutsuzca Ekin ablaya:

-Beceremeyeceğim galiba. Vazgeçelim istersen, dedim.

Ekin abla yanıma oturdu ve elimi nazikçe tuttu.

-Vazgeçmek yok, dedi sıcak bir sesle. Biliyor musun, ben de başlarda böyleydin. Ama her düştüğümde tekrar ayağa kalktım. Sen de başaracaksın. Şimdi, birlikte çalalım. Ben başlıyorum, sen de bana eşlik et.

Bu sözlerden cesaret alarak başımı kaldırdım ve gözlerimi ona çevirdim.

-Peki, deneyeceğim!

Ve böylece çalışmalarımıza devam ettik. Günler birbirini kovaladı, parmaklarım notalara alıştı, ritmi hissetmeye başladım. Artık piyano benim için büyümlü bir yolculuktu.

Derken okulda büyük bir piyano dinletisi düzenleneceğı haberi geldi. Ekin abla ile birlikte çalmaya karar verdik. Seçtiğimiz parça "Caddelerde Rüzgâr" oldu. Bu parça benim için sadece bir şarkı değildi; mücadelem, sabrımın ve müzikle kurduğum bağın bir kanıtıydı.

Büyük Gün ve Büyük Heyecan

Sahneye çıkmadan önce kuliste nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Avuçlarım terlemişti, kalbim hızla atıyordu. Ekin abla omzuma hafifçe dokundu.

-Heyecanlı mısın Can? diye sordu gülümseyerek.

Yutkundum.

-Hem de çok! Ya hata yaparsam?

Ekin abla gözlerime bakarak

-Hepimiz hata yapabiliriz. Ama önemli olan müziğın tadını çıkarmak. Şimdi gözlerini kapat ve içinden melodiyi çal. Hadi, derin bir nefes al.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. O an perde açıldı. Şok oldum. Sunucu babamdı!

-Ve şimdi karşınızda Can ve Ekin, sizler için muhteşem bir piyano dinletisi sunacaklar! – dedi babam gururla.

Bacaklarım titremeye başladı. Sahne ışıkları gözlerimi kamaştırdı. Bir an her şeyi unuttum. Ekin abla elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

-Hadi, birlikte başaracağız!

Parmaklarım tuşlara dokunduğunda her şey silindi. Sadece müzik vardı. Ekin abla ile aynı ritimde, aynı duyguyla çalışıyorduk. Salon büyülenmiş gibi bizi dinliyordu. Son notalar çaldığında bir an sessizlik oldu. Sonra... tüm salon alkışlarla inledi!

Gözlerim dolmuştu. O an tüm emeğimize değdiğini hissettim. Birden annemin sesiyle gözlerimi açtım.

-Can, kitabın başında uyuyakalmışsın.

Başımı kaldırdım. Piyanoya, ellerime baktım. Sahne, ışıklar, alkışlar... Hepsi bir rüya mıydı? Ama içimde gerçek gibi bir his vardı. Gülümsedim.

-Anne, yarın piyano çalışmaya başlıyorum!

Bu kitaptaki hikâyeler Benim Dilim Türkçe Yaratıcı Yazarlık Atölyesi çocukları tarafından yazılmış ve Ün Seslendirme Atölyesi çocuklarınca seslendirilmiştir.

**bilsemdilsanatları07@gmail.com
www.bizdenhikayeler.com**

BENİM DİLİM TÜRKÇE YARATICI YAZARLIK ATÖLYESİ VE ÜN SESLENDİRME ATÖLYESİ

bilsemdilsanatlari07@gmail.com

www.bizdenhikayeler.com

